SUPPLEMENT TO THE BRAHMAVIDYA

ப்ரம்மவித்தியா பத்திரிகையின்

அநுபந்தம்.

புத் ௰௧] சிதம்பரம் ஏவிளம்பிஞு பங்குனிமீ ௧௪உக்கு 1898ஞு மார்சுமீ 26உ [இல ௨௧.

வைதிகசந்திரமௌலி

மகாபாசுபதாஸ்திரபராவர்த்தனப்பிரயோகம்

முன்தொடர்ச்சி.

இவர் 'பூதி'யென்ற சொல்லுக்குப் போலிப் பொருளொன்று கூறி அவ்வுபநிடதமெல்லாம் அவைதிக சிவாகம வழிபாட்டைப் பற்றியதென்றனரே- இதைச் சிறிது கவனிப்போம்-தைத்தரீயம் எந்தவிடத்தில் பூதியென்று தமது ஆகம தீக்ஷையைக் குறித்ததாக இவர் நினைக்கின்ருரோ அதே அத்தியாயமாகிய முதலத்தியாயத்திலும் மேலத்தியாயங்களிலும்—

(௧) [illegible]

(௨) [illegible]

(௩) [illegible]

(௪) [illegible]

(௫) [illegible]

(௬) [illegible]

(௭) [illegible]

[1] வேதங்களும் ப்ரவசனங்களுமே போதுமெனமௌத்கல்யரான நாகரென்ற மகரிஷி சொன்னர். அதுவே தவமாம்.

[2] எது நிந்திக்கப்படாத கன்மங்கள் அதையே நீயனுஷ்டிக்கவேண்டும். மற்றவை அனுஷ்டிக்கக் கூடாது.

[3] 'பிரணவமே பிரம'மென்று தொடங்கி பிரமத்தையே அடைவானென்பதுவரை.

[4] 'ருதமும் வேதாத்தியயனத்தால்' என்பதாதி.

[5] 'ஸத்தியமும் பொய்யும் ஸத்தியமேயாயது- எதிங்குளது அதெல்லாம் ஸத்திய'மென்கிருர்.

[6] ஒரு சிறிதும் வேற்றுமை செய்தால் அவனுக்குப்பயமே உண்டாம்.

[7] 'அது ஓர் ப்ரம்மானந்தம் அகாமஹதனை சுரோத்திரியனுக்கும். எவன்புருஷனிடம் எவனுதித்தனிடம் அவன் ஒருவனேயாம்.'

என்றுள்ள வசனம் இவர்கொண்ட வவைதிகமார்க்கவிரோதிகளே- எங்ஙனமெனில், முதல்வசனம் வேதங்களே தவமென்று தேற்றி அவைதிக தீக்ஷாதிகளை அனுவசியகமென்றும், வைதிகர்க் கயோக்கியமென்றும் விலக்கியது- இரண்டாவது வேதங்களிலும் அதனுபபிருங்கணங்களிலும் நிந்திக்கப்பட்ட அவைதிகாகம பரிசயாதிகளை நிஷேதித்தது-மூன்ருவது பன்னிருகலைப் பிராஸாதம் பதினறுகலைப் பிராஸாதமாகிய இருவகைப் பிராஸாதத்தையும் புகழாது பிரணவத்தையே புகழ்ந்தது. இது அவைதிக சைவர்க்கு முக்கியமல்ல- அவருக்குப் பிராஸாதமே முக்கியமென்பதை அவர் தீக்ஷாபத்ததியிலும் சித்தாந்த ஸாராவளியாதி நூல்களிலும் இவர் பூர்வாச்சிரமப் பெரியோரான ஞானப்பிரகாசதம்பிரான் பிராஸாததீபிகையிலும் காண்க. நான்காவது வசனத்திலெல்லாம் வேதாத்தியயனத்தாற்ருனென்பதால் அவைதிகநூற்பயிற்சி இகழப்பட்டது. ஐந்தாம் வசனத்தால் ஸத்தும்அஸத்தும் ஸத்தேயாயது. ஆகவே சதசத்தாய பிரபஞ்சமெல்லாம் சத்தியமாய பிரமமேயென்று அவைதிகாகமங்கள் முறையிடும் விவர்த்தவாதத்தை மறுத்தது. ஆருவது வசனம் ஜீவப்ரம்மங்களுக்கும் மற்றெதற்கும் வேற்றுமைஎன்ற பேதஞானமுள்ளவரை பிரபஞ்ச சம்பந்தம் விடாதென்கின்றது- ஏழாம் வசனத்தில் 'அஃதொன்றேப்ரம்மானந்த'மென்றும் ஒன்றைக்காட்டி அவ்வானந்தம் சுரோத்திரியனென்ற வைதிகனுக்குண்டெனச் சொல்லப்பட்டதன்றி தாந்திரிகனுக்கு நிராகரிக்கப்பட்டதும் கூடவென்று ருக்ஷார்மார்த்தமேற்படுகின்றது. மேலும் சூரியமண்டலத்துள்ள மூர்த்தியுபா

ஸ்தி சொல்லப்பட்டமையின் அது காயத்திரியுபாஸ்தியாகும். இங்ஙனம் அடிநடுமுடிவுகளில் சுத்த வைதிகமான இந்தவுபநிடதம் ஒரு பதத்தால் இவர்கொண்ட அவைதிக ஹௌத்திரியைக் குறித்தது மிக்க விந்தையே- இனி முண்டகத்தைக் கவனிப்போம்- முண்டகத்துள்ள சிரோவிரதம் வேதவிரதமேயாமென்றும் அது பஸ்மசம்பந்தம் உள்ளதாயினும் அது சுத்த சாகைக்குரியதென்றும் ஸ்ரீகண்டராதி பாஷ்யவசனங்களுக்கேற்ப நிரூபித்தோம். அவ்வுபநிடதத்தும் இவர்கொண்ட புதிய சைவதாந்திரிக சித்தாந்தவிரோதத்தைச் சிறிது காட்டுவோம். இந்தவுபநிடதத் துவக்கத்திற்றானே இருவகை வித்தைகளைப் பரையென்றும் அபரையென்றும் பிரித்து இருவகை வித்தைகளிலும் ஆகமங்களைச்சேர்க்காதொழித்தது. எங்ஙனமெனில், ருக்குவேதம் முதலியவைகளை யபரையென்றும் உபநிடத வித்தையைப்பரையென்றும் பிரித்ததேயன்றி இவர்கொள்ளும் அவைதிகாகமத்தை வித்தையென்றேற்றதல்ல. இனி பரவித்தையிற்றான் ஆகமங்கள் அடங்கக்கூடாதோவெனின், ஒருபொழுதுங்கூடாது. அரூப திவ்ய தத்துவத்தைக் குறிப்பதே பரவித்தையெனக் குறித்து உடனே உலகத்துக்குப் பிரமம் அபின்ன நிமித்த வுபாதானமென்பதற்குத் திருட்டாந்தங் கொடுக்கப்பட்டு கேவல நிமித்தன் ஈசுவரனென்ற குலாலப்ரம்மவாதம் மறுக்கப்படுதலாலென்க.

யதோர்ணநாபி: ஸ்ருஜதே க்ருஹ்ணதே ச
யதா ப்ருதிவ்யாமோஷதய: ஸம்பவந்தி|
யதா ஸத: புருஷாத் கேசலோமானி
ததாக்ஷராத் ஸம்பவதீஹ விச்வம்||

'எங்ஙனம் சிலந்திப்பூச்சி சிருஷ்டித்தும் உபசங்கரிப்பதுமோ, எங்ஙனம் பூமியில் ஓஷதிகள் உண்டாகின்றனவோ, எங்ஙனம் சத்தாய புருஷனிடத்துக் கேசரோமங்கள் உண்டாகின்றனவோ அங்ஙனமே உலகம் அக்ஷரத்திடம் உண்டாம்' என்பதும் இதைச் சற்றுக்கவனித்தால் இவ்வுபநிடதம் ஆரம்பத்திற்றானே ஆகமவிரோதி யென்றேற்படும்

கஸ்மிந்நு பகவோ விஜ்ஞாதே ஸர்வமிதம் விஜ்ஞாதம் பவதி

'ஓ பகவ! எதை ஒன்றை அறிந்தால் ஈதெல்லாம் [பிரபஞ்சம் எல்லாம்] அறியப்படும்' என்று அங்கிரஸ் மாமுனிவரைச்சிடன் மகாகாலன் வினவியதற்கேற்றபடி இங்கு உலகத்துள்ள திருஷ்டாந்தங்களில் ஒரு நிமித்தமும் உபாதானமும் வேறுபடாமலிருப்பதற்கு திருட்டாந்தங்கூறவெழுந்த உபநிடதம் வித்தையின் பகுபாடொன்று கூறி மேலே சிலந்தியினிடம் நூலுண்டாவது [க] பூமியில் புற்பூண்டுகள் முளைத்தல். [2] மனிதன் சரீரத்தில் கேசாதிகள் [3] உண்டாதலென மூன்று திருஷ்டாந்தங்கள் காட்டப்பட்டன. அதை யுற்றுப்பார்த்தால் உண்மை விளங்காமற் போகாது. எங்ஙனம் சிலந்தி தன்னியலுக்கு [சேதனசரீரத்துக்கு] நேர்விரோதமான அசேதன நூலைத் தன்னிடமிருந்து வேறு முதற்காரணமின்றித் தோற்றுவைக்கும், அதுபோல் அக்ஷரமும் [ப்ரம்மமும்] வேறு உபாதான நிமித்தங்களை உலகத்துக்கவாவாது உண்டாகியதைத் தம்முட்டாமே ஒடுக்கிக்கொள்ளும். அதன் விபரீதவியலுள்ள நூல் அதன் சரீரத்துள்ளடங்கினால் அங்கு எந்தவிதக்குறியினாலும் இது வேறு அதுவேறு எனக்காணக்கூடாதபடி லயமுண்டாகிறது. அந்தப்படியே அக்ஷரத்தில் உத்பத்தியாவதும் வேறு நிமித்தத்தையும் உபாதானத்தையும் அவாவாது அதற்கு நேர் விபரீதலக்ஷணமான பிரபஞ்சத்தையும் தம்முட்டாமே தோற்றுவைத்துக்கொள்ளும். அதனிடமே அப்படித் தோன்றிய பிரபஞ்சம் ஒடுங்கினால் அது மாத்திரையாய் எஞ்சுமேயன்றி வேற்றுமைப்பட்ட எவ்வஸ்துவும் அதனிடத்தில்லையென்பது. இதனால் அபின்ன நிமித்தோபாதானவாதமே இந்தவுபநிடதம் நிரூபிப்பதாக வேற்பட்டமையால் குலாலவாதகேவல நிமித்தேசுவரவாதம் இவ்வித்தை சம்பந்தமற்றதேயாம்- மேலும் அடுத்தகண்டத்தில் கருமகாண்டானுவாதம் செய்யுமிடம் ஸ்பஷ்டமாய் அக்னிஹோத்திரமும் பசுபந்தாதிகளும் தோத்திரஞ் செய்யப்பட்டன நிற்க; இரண்டாம் திருஷ்டாந்தமும் இவருக்குப் பொருந்துவதில்லை. எங்ஙனமெனில், சீடனுக்கு முன் திருஷ்டாந்தத்தில் அந்த ஜந்துவின் சரீரத்தில் நரம்புபோன்ற ஒரு அம்சமிருக்கலாம். வெளிப்படுத்தவும் அதைமீண்டும் தானேஉட்கொள்ளவும் ஒரு சுபாவமிருக்கலாம். அந்த நூலுக்கு வேறு காரணம்ஸ்பஷ்டமாயிருப்பதாய் அறியப்படுவதில்லை. உலகத்திலோ ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு காரணமிருப்பதை நிச்சயமாய்க் காண்கின்றோம். ஆகையால் குலால சித்தாந்தமே பொருந்துமென்று சம்சயமுண்டாமெனக் கருதி இரண்டாம் திருஷ்டாந்தம் அமைக்கப்பட்டது. பூமியில் உண்டாகும் புல்பூண்டுகளுக்குத் தனித்தனியே ஒவ்வொரு வித்துள்ளதாகக் காணப்பட்டாலும் அவையெல்லாம் மண்ணின் திரிபேயன்றிவேறில்லையென்பதும் மண்ணினிடமின்றி அவ் வித்தினங்கள் பயன்படாவென்பதும் ஸ்பஷ்டம். ஆகவே மண்ணென்ற காரணத்திலுண்டாகும் புற்பூண்டுகள் அவ்வமண்களின் இயலுக்கேற்றபடி கொழுமையாயும் சிறிது சுருங்கியும் உண்டாகின்றன. அங்கு ஒவ்வொன்றுக்கு ஒருவித்தே முதற்காரணமாகவே மண்ணின் குணத்தின் நிறைவு குறைவுகளுக்கேற்றபடி அவை பெறும் நிறைவு [கொழுமை] குறைவு [நீதல்] முதலியவைகளுக்கும் தகுந்த காரணமிருக்கவேண்டுமே. அதை ஊகித்தால் இது பிருதிவி விகாரந்தானென ஸ்பஷ்டமாய் நினைக்கப்படும். மேலும் லயித்துழி பிரமத்திடம் உலகமில்லையென்றோமே. அது இங்கும் பொருந்தும். பூமியிலுண்டாகும் புற்பூண்டுகள் அவைகள் அழிந்து மண்ணில் ஒடுங்கினகாலத்தில் மண்ணாகவே [காரணரூபமாகவே] காணப்படுகின்றனவன்றி வேறாகக் காணப்படுவதில்லை. அப்படியே ஜீவன்முக்தனுமாமென்பது மகான்களுக்கும் ஒப்ப

முடிந்த விஷயமே- மேல் சேதனனொருவன் தன்வயப்பட்ட சரீரத்தில் உண்டாக்கிக்கொள்ளும் கேச நகாதிகளைப்போலொத்தது. அக்ஷரஸிருஷ்டியென்றது கேசநகாதிகளைப்போல அவ்வக்ஷரப் பிரமத்தின் ஸ்தானத் தமைக்கப்பட்ட உபதான [உயிருடன் உள்ள] புருடனிடம் உலகம் அக்ஷரத்திலுண்டாமென்றால் சரீரத்துக்கு அத்தியந்தவிலக்ஷணம் அனேகஉபத்திரவங்களுக்குக்காரணம்கொஞ்சநாட்களில் தொலைவது; களைந்திடவும் செய்யலாம். இவ்விதம் சுவவிலக்ஷண வஸ்து சுவசரீரோபாதானமாகப் பிறக்க எவனும் அறிவானுகையால் சுத்த சைதன்யோபாதானத்தை ஜடஜீவேசுவரப் பிரபஞ்சமாமெனலாயிற்று-மேலும் இவர்கொண்டபடிவவைதிகாகமக் கருத்து இந்தவுபநிடதத்துக் கிருக்குமானால் கேள்விபிறக்கும்பொழுதே உலகத்தின் முதற்காரணம் ஏதுவெனவினு நிகழ்த்தி அக்ஷரப்ரம்மமே என்று நிரூபிக்குமா?பாருங்கள்! இரண்டாங்கண்டத்தில் முன்னர் ப்ரவிருத்தி மார்க்கத்தில் உத்தமலோகம் அடைய அக்னிஹோத்திராதிகளே ஏதுக்களாமெனக் காட்டி நிவிருத்தர்களுக்குச் சன்னியாஸத்தையும் விதித்துப் புகழ்கின்றது. அவ்விரண்டும் இவர்கொண்ட வவைதிகாகம நிந்திதமோ? அதுமட்டோ!

(க) வறெவ்ருபெஸவஃவணகீஹவம்தி|

(உ) யயா நத்யஃஸ்யந்தமாநாஸ்ஸமுத்ரே ஸ்தம் கச்சந்தி நாமரூபே விஹாய | ததா வித்வாந் நாமரூபாத்விமுக்த: பராத்பரம் புருஷமுபைதி திவ்யம்||

(ஙு) ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மைவ பவதி||

[1] பரனுகிய அவ்யயனிடத்தில் எவரும் ஒன்று சேர்ந்திடுவோர்.

[2] எங்ஙனம் நதிகள் ஓடிக்கொண்டே சமுத்திரத்தில் நாமரூபங்களை விட்டு ஏகிபாவத்தைப் பெறுகின்றன, அங்ஙனமே பிரமநிட்டன் நாமரூபங்களை விட்டுப் பரத்தினும் பரனும் புருடனையடைவான்.

[3] 'பிரமத்தையறிந்தவன் பிரமமேயாவா'னென்றுள்ள பல வசனங்கள் இவர்கொண்ட சுவீகாரபாஷ்யத்தில் நிரூபிக்கப்பட்ட சரூப சிவஸமவாதத்தை விரோதிப்பன. 'சிவாகம பாவனையால் சிவனுய் சுவதந்திரனுய்ச் சரீரியாய் நிற்பின்' என்றிருப்பதாலும் இவர்கொண்ட அவைதிகாகமங்களில் சிவனென்றும் தன்னியலை விடாதெனப்படுவதாலும் இவை விரோதிக்கும் என்பதிற்றடையில்லை- மேலும் இவர் எந்த வசனத்தைத் தமக்குச் சொந்தமென்றனரோ அதுவே இவர் சித்தாந்தத்துக்கு விரோதமென்பதைக் காட்டுவோம்- அவ்வசனம் வருமாறு—

க்ரியாவந்த: ச்ரோத்ரியா ப்ரஹ்மநிஷ்டா: ஸ்வயம் ஜுஹ்வத ஏகர்ஷிம் ச்ரத்தயந்த:| தேஷாமேவைதாம் ப்ரஹ்மவித்யாம் வதேத சிரோவ்ரதம் விதிவத்யைஸ்து சீர்ணம்||

கிரியையுள்ளார் சுரோத்திரியர், ப்ரம்மநிஷ்டர், தானே ஏகரிஷியை ஹோமம் செய்பவர், சிரத்தையுடையார் [எவர்] எவர் 'சிரோவிருதத்தை விதிவழுவாது நடாத்தினரோ அவருக்கே இந்த ப்ரம்மவித்தையை உபதேசிக்கட்டு' மென்பது- இதில் இவர்கொண்டபடி அவைதிகாகமத்துள்ள கிரியாவதிதீக்ஷை மேற்கண்ட சிரோவிருதப் பதப்பொருளாகாதென்றேரும்- ஆதலாற்றான் அவர்களுக்கு ஏகரிஷிஹோமம் சொல்லப்பட்டது- ஆதர்வணர் அக்னியை ஏகரிஷியென்பது வழக்கம்- அதனுற்றான் ஆதர்வணர்க்கு அக்னியப்பெயருள்ளதென்றார் நாராயணபட்டர்- இவர் தம்மினத்துக்கு ப்பிரமாணமாகக் கதியின்றி ஏற்றுக்கொண்ட சுத்தப்பிரணவ வித்தையாகிய அதர்வசிகையில் பிரணவத்தின் நான்காம் மாத்திரையின் தேவதையைக் குறிக்குமாம்-

யாவஸாநேஸ்ய சதுர்த்யர்த்தமாத்ரா ஸா ஸோமலோக ஓங்காரஸ்யாதர்வணைர்மந்த்ரைரதர்வவேத: ஸம்வர்த்தகோக்நிர் மருதோ விராடேகர்ஷிர் பாஸ்வதீ ஸ்ம்ருதா:||

"எது இப்பிரணவத்தின் இறுதியில் அர்த்தமாத்திரையெனப்படும்.நான்காம் மாத்திரையுள்ளது, அது ஸோமலோகம், ஓங்காரமாம்- அது அதர்வணமந்திரங்களால் அதர்வ வேதமாம், சம்வர்த்தாக்னியாம், மருத்துக்களாம், விராட்டாம், ஏகரிஷியாம்' பாஸ்வதியாம், என்றும்பெரியோரால்ஸ்மரிக்கப்பட்ட"தென்று ஸ்பஷ்டமாய் அதர்வவேதிகளுக்கு அக்னி ஏகரிஷியெனப்பட்டது- அடியில் முதல்மூன்று மாத்திரைகளுக்கு முறையே கார்ஹஸ்பத்தியம், தக்ஷிணுக்னி, ஆகவநீயம் இவ்வக்னிகள் குறிக்கப்பட்ட முறையில் அதர்வணிகளுக்கு ஏகரிஷியக்னி குறிக்கப்பட்டதாயிற்று- இதுமட்டோ! சிரோவிரதமென்பது அதர்வசிரஸில் சொல்லிய ஒருவேதவிருதம். அதுபோலவே ஆதே சாகையின் உபநிடதத்தில் பஸ்மதாரணவிதியும் காணப்பட்டமையின் அதையும் சிரோவிருதச்சொல்லுக்குப் பொருளாக நிரூபித்தது புராணம். இங்கு சிரோவிருதமொன்றுமட்டில் அதிகாரமென்று சொல்லப்படவில்லை- மற்று ஏகரிஷியென்று ஆதர்வணுக்னிஹோமம் முதலியனவும் குறிக்கப்பட்டன- அங்குள்ள 'கிரியை' என்ற சொல்லுக்கோ ஆகமக்கிரியையே பொருளெனச்சாதிக்கவிவராலும் இயலாதாகவே அதனைவிட்டுச் சிரோவிருதத்தில் தாண்டினர். மேலும் அவர்களுக்கு 'இந்தப் பிரமவித்தையை'யென்று சுட்டியதால் இந்தச் சாகையின் விருதமே அஃதென்பது தெற்றெனப் புலப்படும்- இவ்விதம் அடிமுதல் இறுதிவரை ஸர்வவேதாந்த சித்தாந்தஸாரமாகப் ப்ரம்மவிவர்த்தவாதத்தை நிரூபித்தும் உபநிடதத்தைத்த

னது அவைதிக சித்தாந்தானுவாதமென்றனரே, அது இவருக்கு எப்படித் தகும்? ப்ரம்மத்தை உலகவுபாதானங் கூறிடும் எவ்வாதிக்குமெள்ள மெள்ள வேதவாக்கியங்களைப்பொருட்படுத்துமிடம் எல்லாம் கஷ்டமுண்டாவதுபற்றி விவர்த்தவாதத்தையொப்பியேதீரவேண்டும்- அஃதுபிரகிருதமல்ல எவ்வழியாயினும் விசிஷ்டாத்துவிதவாதமானாலும்சரி- இவர்கொண்ட கேவல நிமித்த குலாலவாதம் இந்தவுபநிடதத்துக்குச் சம்மதமேயல்ல- அது சம்மதப்பட்டால் மேற்கண்ட திருஷ்டாந்தங்கள் ஒவ்வாதென்பதைக் காட்டினோம்- அன்றியும் ஆன்மசூன்யஸ்த ஸத்வாதம் இந்தவுபநிடதமல்ல-வேறெதற்கும் சம்மதமாகாது- இது ஸர்வப்பிரஸித்தம்- நிற்க; அடுத்தபடி இவர் 'தம்மினத்தார் கோடலைத் தழுவிய'தென்றெடுத்த உபநிடதத்தையும் ஆராய்வாம்- அவை ஈசாதிகளே- ஈசாவாஸ்யத்தில் இவர் மதவிரோதம்வருமாறு—

[௧] யஸ்து ஸர்வாணி பூதாந்யாத்மந்யேவாநுபஶ்யதி। ஸர்வபூதேஷு சாத்மாநம் ததோ ந விஜுகுப்ஸதே॥

[௨] யஸ்மிந்ஸர்வாணி பூதாந்யாத்மைவாபூத்விஜாநத:। தத்ர கோ மோஹ: க: ஶோக ஏகத்வமநுபஶ்யத:॥

[௩] யத்தே கல்யாணதமம் ரூபம் தத்தே பஶ்யாமி।
யோऽஸாவஸௌ புருஷ: ஸோऽஹமஸ்மி॥

1- எவன் எல்லாப்பூதங்களையும் ஆத்துமாவிடம் [தன்னிடம்] காண்பான்- ஸர்வபூதங்களிலும் ஆத்துமாவைக்காண்பான்- அவன் உலகத்தைக்கண்டு வெருள்வான்-

2- எங்கு எல்லாப்பூதங்களும் ஆன்மாவேயாயதோ அங்கொற்றுமையை [அத்துவிதத்தைக்] கண்டவனுக்கு மயக்கமேது? துயரமேது?

3- 'உனது கலியாணத்தைக் கொடுக்கும்ரூபம் எதுவோ அதைக்காண்பேன்- யாவனிவன் அவனே நான்யுள்ளேன்' என்பன. இவற்றுள் தன்னாத்துமாவிடத்துச் சர்வபூதங்களையும் சர்வபூதங்களிலும் தன்னாத்துமாவையும் பார்ப்பவனென்றாவது பரமாத்துமாவிடத்தில் எல்லாப்பூதங்களையும் பரமாத்துமாவை எல்லாப் பூதங்களிலென்றாவது பொருள்கொண்டபோதிலும் இவ்வசனம் உலகவுபாதானமாகப் பிரமத்தைக் காட்டாதொழியாது- அடுத்த வசனமோ ஸ்பஷ்டமாய் ஸர்வபூதங்களையும் காரணதிருஷ்டியெனப்படும் பிரமதிருஷ்டியால் அறிபவனுக்கு அவித்தைநிவிருத்திக்குமென்று அபின்ன நிமித்தோபாதான வாதத்தையும் ஏகான்மவாதத்தையும் குறித்தது மூன்றாவது வசனமே- சூரியமண்டலத்துள்ள புருடனை வழிபடும் முறையை தைத்தரீயம் குறித்தவாறு அத்துவிதமாக உபாசிக்கவேண்டுமென்று நிரூபித்ததாகும்- ஆகவே காயத்திரி வித்தைகொண்டு முடியும் ஈசாவாஸ்யம் இவர்கொண்ட சதுர்வர்ண சாதாரணமான தீக்ஷையின்பாற் படுத்த முடியாது- மேலும் 'தைத்தரீயம்போல் சூரியனிடம் உள்ளவனும் ஆன்மாவிடமும் உள்ளவனுமொன்'றென்றுமறைத்துக்கூடக்காட்டாது'யானே' என ஸ்பஷ்டமாய்ச் சொல்லியது- இனி கேனத்தைப் பார்ப்பாம்- இந்த கேனவுபநிடதம் ப்ரம்மஸ்வரூபம்; இத்தன்மைத்தென்ன துணிதற்கேற்ற கருவியாய வித்தையை நிரூபிக்குமிடம் உபசங்காரத்தில்—

(௧) ப்ராஹ்மீம் வாவ த உபநிஷதமப்ரூமேதி।
தஸ்யை தபோ தம: கர்மேதி ப்ரதிஷ்டா।
வேதா: ஸர்வாங்காநி ஸத்யமாயதநம்।

(௨) யோ வா ஏதாமேவம் வேதாபஹத்ய பாப்மாநமநந்தே ஸ்வர்கே லோகே ஜ்யேயே ப்ரதிதிஷ்டதி ப்ரதிதிஷ்டதி॥

1- உனக்கு [ப்ரம்மத்தைக் காட்டுவதால்] ப்ராம்மியா உபநிடதத்தை உபதேசித்தேன்- அதற்குத் தவம், புலனடக்கம், கன்மம் என்பன நிட்டையாம்- (பயனும்) எல்லாவங்கங்களும் வேதங்களும் ஸத்தியமும் ப்ரம்மமும் ஆதாரம்-

2- எவன் இவ்விதம் அறிவானோ அவன் பாவத்தை (அவித்தையைத்) துலைத்து அனந்த சுத்த சுகமயப்ரம்மசொரூபத்தில் பிரதிஷ்டையடைவானென்று நிரூபித்தது- இதைக் கவனித்துப்பார்த்தால் இது ஸ்பஷ்டமாக வேதவேதாங்கங்களன்றி அவித்தியாஸ்தானங்களான ஆகமங்களையாவது அதிற்கண்ட சித்தாந்தத்தையாவது தொடவுங்கூடவாவது இயையாது- கடவல்லியைப்பற்றி முன்னொருமுறை விசாரித்தோமாயினும் இவர் சித்தாந்தத்துக்கது முழுவிருத்தமென்பதைப்பற்றி ஈண்டும் சிறிது விரிப்பாம்- இவ்வுபநிடதம் கிருஷ்ணயஜுஸெனப்படும் வேதப்பகுதியில் உள்ள காடக சாகையின் உபநிடதம்- அச்சாகையின் சங்கிதையாகிய காடகம் மூன்று பிரச்னங்கள் அத்தியயனம் செய்யப்பட்டுவருகின்றன- அது இந்தவுபநிடதத் துபதேசிக்கப்பட்ட பிரகாரமே மிருத்தியுவினுபதேசம்பெற்றவன் நாசிகேதனென்று நிரூபித்து அவனது இரண்டாம் வரத்தில் கிடைத்த நாசிகேதாக்னிசயனத்தை விரித்துபதேசித்தது- அதை மும்முறையனுஷ்டித்தவரே திருணாசிகேதரெனப்படுவோரெனவும் அவர் [ஸோமயாஜிகள்] திவ்யஞானாதிகாரிகளெனவும் இந்தவுபநிடதம் ஸ்பஷ்டமாய்க் காட்டுமுகத்தான் கன்மங்களில் யாகத்தை மிகப் புகழ்ந்து அதனாலே மனத் தூய்மைபெறுமெனக்காட்டுதலால் அவைதிக தீக்ஷையின் மணத்தையும்

லாது வைதிக தீக்ஷையே ஞானசாதன மென்றதாயிற்று- இந்தத் திருணசிகேதர் ஞானிகளென்பதற்கு அதேவுபநிடதம்போதுமான சாக்ஷியங்கொடுக்கின்றது- பாருங்கள்! மேற்கண்ட வுபநிடதத்தில்—

[க] த்ரிணாசிகேதஸ்த்ரிபிரேத்ய ஸந்திம் த்ரிகர்மக்ருத்தரதி ஜந்மம்ருத்யூ। ப்ரஹ்மஜஜ்ஞம் தேவமீட்யம் விதித்வா நிசாய்யேமாம் ஶாந்திமத்யந்தமேதி॥

[உ] த்ரிணாசிகேதஸ்த்ரயமேதத்விதித்வா ய ஏவம் வித்வாம்ஶ்சிநுதே நாசிகேதம்। ஸ ம்ருத்யுபாஶாந்புரத: ப்ரணோத்ய ஶோகாதிகோ மோததே ஸ்வர்கலோகே॥

1- மூன் நாசிகேதஞ் செய்தவன் மூன்றுடன் [மூவருடன்] கலந்து முத்தொழிலும் செய்து ஜனனமரணங்களைத்தாண்டுவோன்- ப்ரம்மஞ்ஞான சொரூபனும் ஸர்வபூஜ்யனுமான தேவனையறிந்து உண்மையையாய்ந்து அத்தியந்த சாந்தியைப்பெறுவான்-

2- மூன் நாசிகேதன் இம்மூன்று வஸ்துக்களையும் அறிந்து நாசிகேத சயனஞ் செய்து மிருத்யுபாசங்களையெல்லாம் முன்னரேயொழித்து துயரங்கடந்து சுவர்க்கமெனப்படும் சாசுவத சுகம்பெறுவானென்று நிரூபிக்கப்பட்டது- மேலும் அடுத்தவரமும் இவர் பிரமாணசாஸ்திரமான ஆகமங்கள் சதசத்தாயும் என்றும்பசுவாயும் வைத்து ஓதுக்கின பிரத்தியகாத்ம சொரூபத்தைப்பற்றியே வெளியிடப்பட்டு அதன் சுத்த சொரூபமான ப்ரம்மதத்துவத்தையேநிரூபித்தது-அன்றி இவர் எதிர்பார்க்கும் வழி திரிபதார்த்த விசாரமே இதி வில்லை. இவ்வுபநிடதந்தான் இவருக்கு அத்வசுத்தியெனப்படும் அவைதிக தீக்ஷையைக் குறித்ததாம். ஐய பண்டிதர்காள்! ஆதியில்—

[க] யேயம் ப்ரேதே விசிகித்ஸா மநுஷ்யே(அ)ஸ்தீத்யேகே நாயமஸ்தீதி சைகே। ஏதத்வித்யாமநுஶிஷ்டஸ்த்வயாஹம் வராணாமேஷ வரஸ்த்ருதீய:॥

1- இறந்தமனுஷ்யனிடத்து (ஆத்மாவினிடத்து) இவனுள்ளானெனச் சிலரும் இவனில்லையெனச் சிலரும் ஸம்சயிக்கின்றனரே- அதனுண்மை நீவிர் உபதேசிக்க யான் அறியவிரும்புகிறேன்- இதுவே வரங்களும் மூன்றும் வரமாமென்று வினவிநிகழ்ந்தது- அதற்கு விடையளிக்க எத்தனஞ்செய்தபொழுது மிருத்தியுவின் பிரதமோபதேச வசனமும் இரண்டாம் வல்லித்துவக்கத்திற்றானே சிரேயஸ்ஸெனவும் பிரேயஸ்ஸெனவும்இருவகைப்பட்டபுருஷார்த்தங்களில்விவேகமின்மையால் சிரேயஸை எதிர்பார்ப்பார் அனேகர்- சிலர் பிரேயஸ்ஸையே கொள்ளுவார்.அவர் ஓர் சிறுபாலரே-அவித்தையில் வித்தியாஸ்தானபாஹ்ய தந்திரங்களில் என்பது கருத்து - அகப்பட்டுழலுமனேகர் பரலோகம் உண்டோ இல்லையோவென்று வீண்வாதம்பேசி அடிக்கடி என்வசப்படுகின்றனர்- இந்த சூக்ஷ்மமான ஆத்மதத்துவத்தை யறிவது மிகக்கடினம்- இதை சத்கருமானுஷ்டானத்தாற்றான் பெறவேண்டும்- நான் அப்படி அக்னிசயனம் செய்து அநியுபயோகித்த அநித்தியத்திரவியங்களால் நித்தியமானவஸ்துவை [ஞானத்தை] அடைந்தேனென்று பிரவர்த்தித்தது, 'பின்னரும் பதினெட்டு பத்தொன்பதாம் மந்திரங்களால்ஜீவன் சுவயசொரூபமே- பிறப்பதில்லை இறப்பதில்லை' யென்பதாதியால் நிரூபிக்கப்பட்டது- மேலும் இறுதியில் அரூபமென்றே வஸ்து தாபிக்கப்பட்டதன்றி மூன்றும் வல்லித்துவக்கத்தில் "ஜீவேசுவரர்களைச் சாயையும் பிரகாசமும்போல"வென்று நிரூபித்து ஜீவசொரூபம் ஆத்மாவின் விபரீதப்பிரதிபாஸமெனப்படும் பிரதிபிம்ப விசேஷமென்று சொல்லப்பட்டதாயிற்றேயன்றி அற்பப்பிரகாசம் பெரியப்பிரகாசமென்பதாதி சொரூபம் சொல்லப்படவில்லை- இவ்வுண்மையையறிந்து உபதேசிப்பவரும் பஞ்சாக்னிகளாகிய திருணசிகேத ப்ராம்மவித்துக்களேயாம்- இம்மட்டோ! அடியிற்கண்ட வசனங்கள் யாவும் இவ் வையர் மதத்துக்குவிரோதமே- கவனியுங்கள்.

(க) ய இமம் மத்வதம் வேத ஆத்மாநம் ஜீவமந்திகாத்। ஈஶாநம் பூதபவ்யஸ்ய ந ததோ விஜுகுப்ஸதே

(உ) யதேவேஹ ததமுத்ர யதமுத்ர ததந்விஹ। ம்ருத்யோ: ஸ ம்ருத்யுமாப்நோதி ய இஹ நாநேவ பஶ்யதி

(ங) அநுஷ்டாய ந ஶோசதி விமுக்தஶ்ச விமுச்யதே।

(ச) ஹந்த த இதம் ப்ரவக்ஷ்யாமி குஹ்யம் ப்ரஹ்ம ஸநாதநம்। யதா ச மரணம் ப்ராப்ய ஆத்மா பவதி கௌதம॥

(ரு) ய ஏஷ ஸுப்தேஷு ஜாகர்தி காமம் காமம் புருஷோ நிர்மிமாண:।

(சா) அஸ்தீத்யேவோபலப்தவ்யஸ்தத்வபாவேந சோபயோ:।

(எ) அத மர்த்யோ(அ)ம்ருதோ பவத்யத்ர ப்ரஹ்ம ஸமஶ்நுதே॥

1- எவன் கன்மபல போக்தாவான ஜீவனையும் அவனுடன் சர்வேசுவரனையும் அறிவான், அவன் பிறகு ஜீவரக்ஷணஞ்செய்ய முயலான்-

2- இங்குள்ளதே அங்குண்டு- அங்குள்ளதும் இங்குண்டு- எவன் வெவ்வேறு காண்பானோ அவன் ஸம்ஸாரத்தினின்று மீளான்-

3- அறிந்தவன் துயரமுற்றிடான்- நித்தியமுக்தனாயினும் முக்தியும் பெறுவான்-

4- அந்தோ! இங்கு ரகசியப்ரம்மத்தை யுபதேசிப்பேன் ஓ கௌதமி! மரணமடைந்தால் ஆத்துமா எவ்விதமாவான்?

5- இவன் [இந்திரியங்கள்] தூங்கும்பொழுது தான்கருதியவாறு சிருஷ்டித்துக்கொண்டு விழித்திருப்பான்-

6- உள்ளதென்றே அறியவேண்டும் இரண்டும் 'அங்ஙனமேயாதலால்-

7- 'இனி மர்த்யன் அமிர்தனாவான்- இங்கே ப்ரம்மத்தைப்பெறுவா'னென்பதுதான் அவ்வுபநிடதவசனங்கள். இவற்றுள் ஆத்மாவை ஈசனுடன் அபின்னனாக அறியவிதிப்பது முதல் வசனம்- இரண்டாவது விரக்தனுக்கு இகலோகபரலோகங்களை முற்றும் சமானமெனக் கூறியது- மூன்றாவது ஆன்மா நித்தியமுக்தனேயென்பது- நான்காவது ஜீவனது மரணத்துக்குப் பிந்திய யவஸ்தையைத் தெரிவிப்பதே ப்ரம்மவித்தையாமென்றது- ஐந்தாவது சொப்பனம் ஜீவனாலேயே சிருஷ்டிக்கப்பட்டதென்றது. ஆறாவது இருவரும் உள்பொருளேயாதலால் ஆன்மா சதசத்தென்பது தவறேயாதலால் உள்ளதென்பதுதான் ஈசனிலக்கணமென்றது- ஏழாவது வசனம் இங்கே ப்ரம்மத்தைப் பெறுவானென்று சொல்லியது- இது நிர்விசேஷோபாஸகருக்கே என ஸ்ரீகண்ட முனிவரும் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் நிரன்வயாதிகரணத்தில் உபதேசித்தருளினார்-இதனால் இவர்கொண்ட சுவீகாரபாஷ்யப்படிக்கும் இந்தவுபநிடதம் நிர்விசேஷ ப்ரம்மவாதமாகவே, இதை இவர் தம்மினம் தழுவும் உபநிடதமெனப்புகன்றது கனவேயாமென்க- மேலும் இவர்கொண்ட புதிய சைவமதத்துட் சிலர் இங்கே முத்தியென்பதை ஒப்பினும் அதை இவர் சுவீகாரபாஷ்யக்காரர் ஒப்புவதில்லை- ஐயோ பாவம்! தம் மதத்திற்கும் ஒரு வேதாந்த பாஷ்யம் வேண்டுமே என்று ஒரு பாஷ்யத்தைச் சுவீகாரஞ்செய்துகொண்டார்- அதுவும் இவர்கொண்ட சித்தாந்தத்துக்கு நேர்விரோதமாகவெழுந்து விபரீதஞ்செய்தது-ஒருவன் எழுபது எண்பது வயதுவரை அநேகம் பெண்களை விவாகஞ்செய்துகொண்டும் பயன்படாமல் மறுபடியும் ஒரு பிள்ளையைப்பிச்சை வாங்கி ஸ்வீகாரஞ் செய்துகொண்டார்- அப்பிள்ளையே இவர் சென்றவழியெல்லாம் முன்னிடும்- மூர்க்கனானால் அவர் மனம் எப்பாடுபடுமோ அப்படியேஇவர் ஸ்வீகாரபாஷ்யம் இவரைப் படுத்தும்பொழுதெல்லாம் இவருக்குமிருக்கும்போலும். மேலுமிவர்இவ்வவைதிகாகமமார்க்கத்தில் தாம் பிரவேசித்தது மிக்கத் தவறெனத் தெரிந்துகொண்டமையாற்றான் அவ்வவைதிக காமிகாதி தந்திரநிஷ்ட நவீன சைவ குலாலவாதிகள் சொல்லும் கேவலநிமித்த வாதத்தை மெள்ள உள்ளே நம்பாதவராய் அபின்ன நிமித்தோபாதான வைதிக வாதம் கமழப்பெற்ற பாஷ்யத்தைச் சுவீகாரஞ்செய்துகொண்டு திருணஜலூகா நியாயத்தால் ஆகமத்தினின்று மெள்ள வைதிகத்தில் தள்ளி விழுந்தாராகவே தம்மதம் ஈண்டு விசிஷ்டாத்துவிதமென்றார்- இம்மதத்தையே இவரூரிற்பிறந்த தம்பிரானும் இவர் முன்னூறுவண்டிச் சுவடிக்காரரும் அவரினந் தழுவிய சிவப்பிரகாசநூலுடையாரும் பண்டிதர் சிவஞானரும் சிவாக்கிரரும் கண்டித்திருக்க, இப்பொழுது தாம்யாழ்ப்பாணம்விட்டு ஆரியரிடத்துரிமைபாராட்டுங்கால் வேதாந்த விசாரந் தரித்தாற்போல நவீன சைவ சுத்தாத்துவிதத்தை விட்டொழித்து மெள்ள விசிஷ்டாத்துவிதியானார்- நிற்க. இவ்வுபநிடதமட்டுமல்ல- பிரச்னவுபநிடதமாவது இவருக்கனுகூலமோ வென்பதை விசாரிப்பாம். அவ்வுபநிடதமும் 1-ம் பிரச்னம் 10-ம் வசனத்தால் வேதங்களைக்கொண்டே நற்கதியடையவேண்டுமென்றும் ௨-ம்பிரச்னம் 6- 7- 8- 9- 10- 11- வசனங்கள் ஈசுவரனே சர்வரூபனென்று அபின்ன நிமித்தோபாதான வாதத்தையும் 4-ம் பிரச்னம் 10-ம் வசனம் முக்தன் அசரீரன் ஸர்வசொரூபனென்றும் 6-ம் பிரச்னம் 5-ம் வசனம் நதி சமுத்திர திருஷ்டாந்தத்தால் முக்தனுக்கு நாமரூபங்கள் இல்லையெனவும் நிரூபிப்பதுமன்றி வேதங்களையும் அக்னிஹோத்திரத்தையும் பலவாறாகப் புகழ்வதாய் இவர்கொண்ட வவைதிகாகம வாடையும் ஏற்காது முண்டகம் பலவாறு விசாரிக்கப்பட்டது. மாண்டூக்யமோ 'பிரணவவித்தையைத்துவக்கி விசுவதேஜஸபிராஞ்ஞரெனப்பட்ட மூவவஸ்தைச் சீலர்களுக்கும் மேற்பட்ட துரியவவஸ்தையில் உள்ளவனே- இவன் துரீயன், ஆன்மா அறியற்பால'னென்று நிரூபித்து இவருக்கும் இவர் பிரமாணமெனக் கொண்டொழுகும் நவீனவவைதிக சைவ சித்தாந்தத்திற்கும் விரோதமே பயக்கும் தைத்தரீயம் இவர்க்கனுகூலமல்லவென்று முன்னரே விசாரித்தோம்- இனி ஐதரேயமோ முற்றும் விரோதம். அது துவக்கம் முதல் ஆத்ம கைவல்லியத்தைக் காட்டி இறுதியிலும் ஆத்மசொரூபமே சோதனத்தில் ப்ரம்மமென ஸ்பஷ்டமாகியது- சாந்தோக்கியமோ ஆதிமுதல் அந்தம் வரை முற்றிலும் மண்குட திருஷ்டாந்தத்தாலும் லோகமணி லோகமய திருஷ்டாந்தத்தாலும் மற்றுமுள்ள அநேக திருஷ்டாந்தங்களாலும் ஒன்றையறிந்தால் எல்லாமறியப்படுமென்ற பிரதிஞ்ஞையாலும் ஸர்வவேதாந்தி ஸம்மதமான வழியில் அபின்ன நிமித்தோபாதன வாதத்தை நிலைநாட்டி மண்குட திருஷ்டாந்தத்தால் ப்ரம்மத்திடம் தோன்றும் விகாரசங்கைக்கு நேர்விரோதமாகக் காரியம் காரணத்தில் தோற்றமாத்திரையென்றும், அது நாமரூபமாத்திரமேயென்றும் நிரூபித்ததாக ,அது இவருக்குச் சம்மதமாவது ஒருபொழுதும் இல்லை- மேலும் அது இடையிடையே யாகப்பிரசம்ஸை, "உபநயனமே வேதாதிகார"மென்பதாதிகள் பலவற்றையும் நிரூபித்தது. ஆகவே இவருக்கும் அவ்வுபநிடதத்திற்கும் ஒரு

னும் சம்பந்தமில்லை- பிரகதாரண்ணியம் மூன்றும் அத்தியாயத்தில் உ-வது ௬-வது பிராமணங்களால் ஆத்மகைவல்லியத்தையும், ஆருமத்தியாயத்தில் ௪-வது ப்ராம்மணத்தில் வேதாதிவித்தைகளையும், ௯-ம் பிராமணத்தில் சொற்பனஜீவனே சிருஷ்டிசெய்பவனென்றும், அத்துவிதமே ஸத்தியமென்றும், ௬-ம் பிராமணத்தில் ஐக்கியமும், இங்கே கைவல்லியமெனபதும், துவிதநிஷேதமும், ௫-ம் பிராமணத்தில் வேதாதிவித்தைகளையும் நிரூபித்து நின்றது- ஆகவே அதற்குள் இவர் குறிக்கும் ஆகமசம்பந்தமுள்ள வசனங்கள் யாவையுமில்லை- மற்று யஞ்ஞும் ஸந்நியாஸம் முதலிய நவீனதாந்திரிகவிருத்த சித்தாந்தமே அதிற்காணப்பட்டது- இனி வேறு ஏதோ சிலவுபநிடதங்களைத் தம்மின மென்றனர்- அவையும் விசாரித்தழி இங்ஙனமே முடியும். ப்ரம்ம கைவல்ய ஜாபாலாதி உபநிடதங்கள் எங்கும் சுத்தாத்துவிதசித்தாந்தத்தைப் பற்றியமையின் சிவாத்துவித வித்தைகளே அன்றி அவைதிகாகம சம்பந்தத்தை அவைகள் கனவிலும் பெற்றிலவென்பது ஆராய்ந்தோருக்கு வெளியே. இனிப் பஞ்சருத்திரங்களெனப்படும் காலாக்னிருத்திரம் கைவல்லியம், சுவேதாசுவதரம், அதர்வசிகை, அதர்வசிரஸ- இவைகளும் சிவாத்துவித வித்தைகளேயன்றி தந்திரசம்பந்தமற்றனவென்பதை அவ்வுபநிடதங்களுக்கு ஆசிரியர் தீக்ஷித மூர்த்திகளியற்றிய காலாக்னி , சப்தஜிக்வா, கைவல்லியப் பிரகாசம், சுவேதாசுவதர ஷண்முகம், அதர்வசிகா சுதாகரம், அதர்வசிரோபாஸ்கரமென்ற பேருரைகளிற் கண்டுதெளிக- இங்ஙனமிருக்க இவராக ஏதோ தமது புத்தி சென்றவாறு ஒரு கணக்கிட்டுச் சிலவுபநிடதங்களைத் தம்மினத்துள்ளதென வாளாவரைந்தது வீணேயாயதென்க. நூற்றெட்டு உபநிடதங்களிலும் இவருக்குள்ள மதவிரோதத்தைக்காட்ட முயன்ருல் பத்திரிகையும் இச்சிறுநூலும் போதாதென இம்மட்டோடு விட்டு இங்கு விசாரிக்காது விடுத்த சில சிவாத்துவித வித்தைகளைமட்டில் இறுதியில் விசாரிப்பாம்.இம்மட்டோடடங்காதுகாற்றில்போட்டஅஸ்திபாரத்தின் பேரில் கருங்கற்கட்டடம் கட்டப்புகும் இவர் சாமர்த்தியத்தைப் பார்ப்பாம். உபநிடதப்பொருள் இன்ன இன்னபாற்பட்டதென்று பகுத்தறியுமாற்றலில்லாத அவிவேகிகளுக்கு அவ்வுபநிடதமெல்லாம் ஒரே படித்தாய்ச் சகுண நிற்குணப்பாற்பட்டுமாத்திரம் நிற்பனவாய்த் தோன்றும் அவற்றைப்பல உபபிருங்கணங்களாகிய சிவபுராணுதியுபநேத்திரங்கொண்டு ஊன்றிப்பார்க்குங்கால் அவ்வுபநிடதங்கள் சகுணநிற்குணமாத்திரமன்றி அத்தியாச்சிரம ப்ரம்மபாவனை போதிக்கும் முக்கியவுபநிடதங்கன் பலவுளவாமென்பது அறியப்படுமோமென்க. உபநிடதங்களின் பொருளைப் பகுத்தறியும் ஆற்றலில்லாத விவேகிகளென்று வேதாந்திகளை இவர் திட்டினரே; இவ்வுபநிடதங்கட்கும் சங்கிதைகட்கும் எந்த தாந்திரிகர்கள் இதுவரை உரை செய்தனர்? எந்த வைதிகர் பாஷ்யமியற்றினர்? எந்த வேதபாஹியநூலுடையார் பகுபாடுசெய்தனர்? எந்தப் புராணநிந்தித புண்ணியபுருஷர் வார்த்திகஞ்செய்தார்? எந்த வருணுவரர் விருத்திஎழுதினர்? ஆதியில் அனேக உபநிடதங்களின் பொருளை மற்றச் சுருதிகளுக்கு விரோதமின்றியும் இதிகாசபுராணுதிகளுக்கொத்தபடியும் பாஷ்யஞ்செய்து இதிகாசத்துள்ள கீதை, சனர்ச்சுசாதீயம், அநுகீதை ,உத்தரகீதையாதிகளுக்குப் பாஷ்யஞ் செய்தருளியது வேதாந்திவேந்தனுன ஸ்ரீஜகத்குருநாதனே, அல்லது உபநிடதார்த்தப் பகுபாடு செய்யுமாற்றலுள்ள உம்மினத்தவரோ சொல்லும்! மீண்டும் ௯௨. உபநிடதங்களுக்குச்சிறிய விருத்தியியற்றினவரான ஸ்ரீசங்கரானந்தமுனிவர் வைதிக சிகாமணியோ? உமது கனவிற்கண்ட சர்வஞ்ஞரான முன்னூறுவண்டிச் சுவடிக்காரரோ? மேல் தைத்தரீய பிரகதாரண்ணியங்களுக்கு ப்ரம்மவித்தியா வார்த்திகமெழுதியதும் நும்மவரோ? வேதாந்தவிஜயஸ்தம்பம் நாட்டியவரோ? ஸ்ரீசிவகீதை ஸூதசங்கிதை முதலியவநேக உபநிடதங்கள் ஸர்வவேத சாகைகள் எல்லாவற்றிற்குமோரே பாஷ்யக்காரராய் நின்ற ஸ்ரீஸாயனமாதவவித்தியாரண்யரும் சிவ சிவ! தாந்திரிகனே? அம்மகான் வேதார்த்தப்பிரகாசன பாஸ்கரனென்பது ஸர்வவைதிக ஸம்மதமேயாகாது. இவர் வேதவைதிகர் குடியிருக்கவும்பெருதவிடம் பிறந்து வளர்ந்து ஏதோ கடற்கடந்து காசிசேர்ந்து வைதிகருடன் கலந்து எமக்கும் வைதிகம் வேண்டுமென வவாமலிந்து அம்மூதறிஞர் சித்தாந்தம் தமக்கு விரோதமெனவோர்ந்து அவரைக்கடிந்து வலியவந்து பத்திரிகைகளிற் புகுந்து எழுத்துக்களைப் பொழிந்துவந்தால், அதுகொண்டே அது குறைவுபடுமோ? மேலும் உபநிடதங்களுக்கு விருத்திசெய்தருளிய ஸ்ரீமது உபநிஷத்ப்ரம்மேந்திர சுவாமிகள் ,ஸ்ரீநாராயணபட்டர் முதலிய பெரியோருந்தான் இவரினமோ?சொற்பனத்தும் இவர் சுவீகாரபாஷ்யக்காரர் ஏகதேசிமதமாகப்பாசுபத்தியாதிகரணத்தில் சொன்னபடி வேதாதிகாரவிஹீனரான வர்ணுவரரேயன்றே இவர் மதத்திற்கு மூலாசாரியர்? அவர் தாமே உபநிடத சித்தாந்தவுண்மை தெரிந்து உபதேசித்தவர் ?சிவ சிவ! அன்று எரிமழுவேந்திய சாம்பவோத்கர்ஷ விஜய வீரசிகாமணியாய ஸ்ரீசுதர்சன ஹரதத்தமூர்த்திகள்—

நவ ரஹணா நவாவண நிஷேவணே நவஸம்ஹா
வயாயெயஷி நஃவ வஷம் வ ரோணம்॥

‘அந்தோ! அவரவர் வருணத்தவரைச் சேவிக்கும் அந்தணரை யாம் மதிப்பேமல்லேம்; எமக்குப் பிரபதப் பிராம்மணம் பிரமாணம்’ என்றுஇவரை எரிமழுவினின்றுமுண்மை கடைப்பிடித்து உலகெலாமறிய இகழ்ந்தொழித்தார் என்பதை அறியாதவரும் சாம்பவரோ? அந்தோ இக்கலியின் கொடுமையை என்சொல்வோம்! இவ்வரசன் அவையில் வேதாந்த வேதார்த்தங்களை நிரூபித்து நிர்த்தாரணம் செய்ய அனேக வேதபாஹ்யரும் வருணுவரரும்பண்டிதராகக்கொள்ள

ப்பட்டார். கண்ணிலாதான் கிரகங்களின் கதியைச் சோதிக்கவும், காதிலாச்செவிடன் சங்கீதசாஸ்திரக் கலகமத்யஸ்தம் செய்யவும், வாயில்லாவூமைதத்துவ உபதேசம் செய்திடவும், கையுங்காலு மில்லா நொண்டி யபிநயவித்தை யறிவிக்கவும், மிலேச்சன் யோகோபதேசத்துக்கும், நாக்கில்லாதவன் போஜனபாக தாரதம்மியமறிந் துபதேசித்தற்கும் ஏற்படுத்தப் பட்டாற்போலும், இவ்விதம் வருங்காலசம்பவம் ஸ்ரீமகாபாரதத்திலும் நிரூபிக்கப்பட்டது. நிற்க. முன்னர் சாங்கியயோக வுபநிடதங்கள் அத்யாசிரமோப நிடதங்கள் என்றார். பின்னர் ஏகான்மவாத வுபநிடதங்கள் அத்யாச்சிரமபாசுபதோப நிடதங்கள் என்றார். இப்பொழுது ஸகுண நிர்க்குண வுபநிடதங்கள் அத்யாச்சிர மோபநிடதங்கள் என்கின்றார். இதுதான் விவேகமலிந்து டகுக்குமாற்ற லுற்று உபபிருங்கண உபநேத்திரம் கொண்டு உற்றுநோக்கியறிந்தவுண்மையாம். ஐய கேண்மின்! உலகத்தில் ஊன்கண்குறைந்தால் உபநேத்திரம் வேண்டும். அவ்விதம் வேதார்த்தத்தை மீமாஞ்சாதி நியாயம்கொண்டு பொருட்படுத்த வாற்றல் குறைந்தவருக்குப் புராணாதிகள் அவசியம். மற்றவர்க்கோ புராணமும் சம்சய நிவர்த்திக்காக வேண்டப்படும் துணைக்கருவியேயாம். நிற்க; இவர் பேரறிவிற்பட்ட பகுபாட்டின் நிலையைச்சிறிது விசாரிப்பாம். இந்த வுபநிடதங்களை மூவ்வகையும் இருவகையுமாக மும்முறைபிரித்தார். அதில் முற்பகுதி ஸாங்கியயோகம், ஏகான்மவாதம், சகுணநிர்க்குணவாதம்' என்றும், பிற்பகுதி அத்தியாச்சிரம பிர்ம்மபாவனை' என்றும் அமைக்கப்பட்டது. இதைக்கவனியுங்கள்! சாங்கியரும் யோகிகளும் ஸ்பஷ்டமாய் ஆத்மாநாத்துமவாதிகள். இவ்விஷயம் சர்வப்பிரஸித்தம். அங்ஙனமாக அவர் வாதத்தையனுசரிக்கும் உபநிடதங்களை இவர் ஏகான்மவாத உபநிடதங்கள் என்றது 'பட்டப்பகலில் எருமையைப் பசுவென்று மயங்கும் செங்கண்ணன்போலாகிறது. பிறகுஅதோடுவிடாது சகுணநிர்க்குணோப நிடதங்கள்அவையே என்றார். ஏகான்மவாதமானால் நிர்க்குணவாதமேயாம். ஸாங்கியயோகவாதமானால் சகுணவாதமேயாம். இரண்டுமின்றி ஒன்றே ஸகுண நிர்க்குணவாதமும், ஏகான்மவாதமும், ஸாங்கிய யோகவாதமும் என்பது எவ்வாறுபொருந்தும்? துலைக. ஸகுணவாதத்தையே தமது சித்தாந்தமாகக் கொண்டு பாஷ்யம் செய்த வரன்றோ இவர் சுவீகார பாஷ்யகாரர். அவர் ஏன் அத்யாச்சிரம பாசுபதோப நிடதத்துள்ள சகுண நிர்க்குணவாதஸாங்கியயோக ஏகான்மவாதாதிகளில் வேறாய, இன்று இவர்கனவுகண்டுவரும் அத்யாச்சிரம வாதத்தை அனுசரித்தாரில்லை. இதுவுங் கிடக்க; ஸகுணவாதமுமல்ல, நிர்க்குணவாதமுமல்ல, பரிணாமமுமல்ல, விவர்த்தமுமல்ல, ஏகாத்மவாதமுமல்ல, நாநாத்துமவாதமுமல்ல, தத்துவசங்கியைஉள்ள சாங்கியமுமல்ல, ஸேசுவர்வாதமாகிய யோகமுமல்லவாம். இவர்மதம் அது .ஏதுவோ அறியோம். ஆதியில் சாம்பவகுல சார்வ பௌமனாகிய ஆசிரியர் ஹரதத்த சுவாமிகள்போகாவவியில்,

விஶ்வந்நிரீஶ்வரஸ்ஸம்ஜமதா ஹஸாம்வ்ஹ்ர|
யொமஶ்ஶுவெஸஶ்வரஊஹாய நஊவாதிநொநெஸ்யூ॥

உலகத்தை நிரீசுவரமென்றார் சாங்கியர். யோகிகளோ ஸேசுவரவாதம் செய்தனர். ஸமஸ்த வாதிகளும் இவரைப் பின்பற்றினவரே என்றார். ஸாங்கிய யோகானு சாரிகளே சார்வாகாதி வேதாந்திபரியந்தவாதிகள் என்று ஆசிரியர்கூறியதை மறந்து மறுத்து அதுவிஷயம் விபரீதம் பேசுமிவர்எச் சிவத்துரோக பாவத்துக்களாவரோ சிவ சிவ! அறியோம்- அதைக்காலபைரவரே யறிவார்.

ஸாங்கியயோகங்கள் ஏகாத்துமவாதம்,ஸகுணநிர்க்குணவாதம் .இவைகளெல்லாம் ஒன்றுடனொன்று விரோதமாக இவற்றையெல்லாம் ஒன்றுசேர்த்தால்மட்டுமே இவர்சொல்லில் குற்றமில்லை. அடுத்தபடி அத்தியாச்சிரமாதி மூன்று சொற்களால் ஹௌத்ரியென்ற வைதிகதீக்ஷையை ஞானங்கமாகவும் ஆத்மஸம்ஸ்காரமாகவும் மோக்ஷஹேதுவாகவும் குறிப்பனவும், அவைதிகங்களெனப் பலபுராணங்கள் ஒதுக்கியனவுமான காமிகாதிகளைத் தழுவியதென்றனரே. அது மிகக் கொடியதென்று முன்னரே காட்டினோம்- இவர்கொண்டபடி உண்மையில் கருமகாண்ட ஞானகாண்டங்களுக்கும் விதிமந்திரம் அர்த்தவாதங்களுக்கும் மந்திரப்பிரமாணங்களுக்கும் அனுவாதபுரோவாதங்களுக்கும் இதம்பராநிதம்பரங்களுக்கும் தாரதம்மியமேற்படுவதுபோல உபநிடதங்களில் தாரதம்மியமுண்டு. ஆனால் அவை இவர்கொண்டபடி எந்த உபநிடதத்தையும் அப்பிரமாணப்படுத்தி ஒன்றுக்கொன்று ஏகவாக்கியதை யில்லாது தோன்றியது போல அவ்வவ்வுபநிடதங்களைப் பொருள்படுத்தக்கூடாது. மற்று வேதாந்த சாஸ்திரம் கூறியவாறு எல்லாவுபநிடதங்களும் ஒருங்குசேர்ந்து ஒரே வஸ்துவைப் பிரதிபாதிப்பாமென்பதுதான் சமரஸசித்தாந்தம். ஆகையாற்றான் ஸ்ரீஜகத்குருநாதராதிகள் புராணேதிகாசங்களையும் நியாயங்களையும் துணைக் கருவியாகக்கொண்டு நன்கு சூதசங்கிதாதிகளைக் கற்றுணர்ந்து அவற்றிலும் மற்றுமுள்ள பிரமாணநூல்களிலும் அவைதிகம் வேதபாஹியமென்று ஒதுக்கிய ஆகமங்களை வேதார்த்தானுவாதகமாகக்கொள்ளாது இதரவைதிகப் பிரமாணங்களைக்கொண்டே உபநிடதங்களுக்கும் வேதாந்த சூத்திரங்களுக்கும் பாஷ்யஞ் செய்தருளினர். அவர்கள், அனேக புராணநிந்திதமாகையாற்றான் தந்திரங்களெல்லாம் அப்பிரமாணமென வொதுக்கினரென்பதும் வேதோபப்பிருங்கண புராணேதிகாச நிந்திதமானது வேதார்த்தமாவதென்றும் அமையாதென்றே கருதினரென்பதும் அவர் நூல்களைப் படிப்போரும் அதன் பொருளையறிந்தோரும் அறியாரோ? ஸ்ரீமத் அப்பையதீக்ஷிதயோகீந்திரரும் சிவதத்துவவிவேகத்தில் வேதாந்த சூத்திரம் நிந்தித்ததும் சிவபுராணம், கூர்மபுராணம் முதலிய புராணங்கள் அவைதிகம் வேதபாஹியமென்று ஒதுக்கியதும், காமிகாதிகளையே என்றும் ஸ்பஷ்டமாய் நிரூபித்திருக்கின்றார். அது விஷயமாக அடியில், இவர் அம்மகான் வசனத்தை விசாரிக்குமிடம் விளக்கிடுவாம்.

இன்னும் வரும்

வைதிகசந்திரமௌலி

மகாபாசுபதாஸ்திரபராவர்த்தனப்பிரயோகம்.

முன்தொடர்ச்சி.

மேலும் ஸகுணநிர்குண உபநிடதங்கள் பேசுவது அத்துவிதம் விசிஷ்டாத்துவிதம் என்கிறார்- இவ்வாக்கியப் பொருத்தத்தைப்பற்றிப் பின்னர் விசாரிப்பாம். இப்பொழுது இவர் கொண்ட அத்தியாசிரமமும் சிவ சிவ! இவருக்குதவாதாயதே என்பதை மட்டிற்காட்டுவோம். ஸகுணவாத நிர்க்குணவாதங்கட்கு மேற்பட்டது அத்தியாச்சிரமவாதமாம், அது விசிஷ்டாத்துவித வாதமாம். அந்தோ! விசிஷ்டாத்துவிதம் ஸகுணவாதமேயென்பதும் அதைப்படித்தவரிடமாவது கேட்டறியாது அதற்குள்ள பாஷ்யமென்றேஒரு பாஷ்யத்தையும் சுவீகரித்துக்கொண்டு சபையேறி யவமானப்படும்படி இங்ஙனம் பேசுவதும் எழுதுவதும் அறிஞர் நகைக்கிடமாகாதொழியாது. மலையாளநாட்டில் வடமொழி நாற்றமும் அறியாதொருவர் சில நாட்களுக்குமுன் பரிசுத்த விசிஷ்டாத்துவிதமென்று ஸ்ரீகண்டமதத்துக்குப் பெயரிட்டதைத் தமது மதமே எனச்சொல்லியும் திரிய, ஒருவைணவர் ஐய என்ன புதியகோலமாய் விசிட்டாத்துவிதத்தை வெண்ணுனுக்குப் போட்டு பரிசுத்தமாக்கினீரே; எவ்வழுக்குப்போக்கினீர் சொல்லும்பார்ப்போம் என, வாதத்துக்கு கொச்சி சமஸ்தானம் மகாராஜா அவர்கள்முன்னிலையிலும் ஷை ஸ்மஸ்தானம் திவான்பேஷ்கார் முன்னிலையிலும் கர்ஜித்தழைக்கச், சத்தியற்று ஓடிய கதையிங்கு ஞாபகத்துக்குவருகின்றது. ஒருபுலவன் 'விரோதாபாஸம்' என்ற வலங்காரத்ததுக்குதாரணம் கூறவெழுந்து பஞ்சபாண்டவர்களையறிவீர்களா! அவர் கட்டிற் கால்போல மூன்று பெயர்கள் என்றுசொல்லி இரண்டு விரல்காட்டி ஒன்று என விலக்கமெழுதிப் பெருமைபெற்றவாறு ஸாங்கியயோக ஏகான்ம வாத சகுணநிர்க்குணவாத சபிண்டீகர்ணம் இவர் செய்திட்டமையால் இவரும் பெறுவார். மேலும் மேற்கண்ட ஸகுண நிர்குணவாத பாஹ்ய விசிட்டாத்துவாபர நாமதேய பரமாத்துவித நவீன பாசுபதாவைதிகாவீனத்யாச்சிரமதீக்ஷாபீஷணபுராணங்களை நிந்தித்தகாமாதிசிவாகம சித்தாந்தக்குட்டையைக்குழப்பியதும்அங்ஙனமேயாம் என்க. இதனால் தமதுகண்ணுக்கு இவர் எக்கண்ணாடியைப் போட்டுக் கொண்டு உற்றுநோக்கி இவ்வித விருத்தார்த்தச பிண்டீகர்ண பண்டிதகாரியப்பகுபாடு செய்தனரோ? அதே கண்ணாடியை அத்துவிதசிகாமணிகளும் பண்டையகாலத்து வைதிக பாசுபதரும் போட்டுக்கொண்டேதான் அவைதிகவாடை வேதாந்தத்தில் கூடாதென ஓதுகின்றாராயின் அது கண்ணாடியின்குற்றமா? கண்ணின்குற்றமா? எனின், கண்ணின்குற்றமே எனல் வேண்டும் ஒருவகையமைப்புள்ள கண்ணுக்குக் கண்ணாடி ஒவ்வொருவிதம் பொருட்காட்டும் என்பது அநுபவம். ஆகவே வெகுகாலமாய் இவரிடம் குடிகொண்ட வத்துவித வேதவைதிகத்துவேஷணம் மலிந்த கண்ணில் இவ்வுபபிருங்கண வுபநேத்திரம் ஏறினும் விபரீதமாகக் காட்டுகின்றது போலும். இல்லாவிடில் சுமார் $2\frac{1}{2}$ மாசகாலத்துக்குள் மூன்று சித்தாந்தம் மாறுதல்கூடுமோ? பாருங்கள்! ஸ்ரீஸ்ரீகண்டாதிகள்சித்தாந்தங்கள் பல்லாயிரவருடங்களாகியும் ஒரே சம்பிரதாயமாய் அவரவர்வழிநூல்களியற்றி அவர்நிலைபெற்று வருகின்றனர். நவீனசைவ வைஷ்ணவ தாந்திரிகர் எழுதும் சித்தாந்தம் ஒருசம் வத்ஸரமேனும் அவர்நூல்களிலேயே ஒருவழியில் நிற்பதில்லை. அதற்குதாரணம்:—சைவத்துக்கிவ்வையரும் வைணவத்துக்கு இத்தென்னாட்டுள்ள ஸ்ரீராமசுப்பா சாஸ்திரிகளுமே போதுமானது. அச்சாஸ்திரிகளும், உபநிடதங்களில் மூவகைப்பகுபாடுகள்வர, மூன்று புஸ்தகங்களில் எழுதினர். இவரோ ஒரேபுஸ்தகத்தில் மூன்றுவகை உபநிடதபகுபாடு எழுதினர். இவர் அவரைப்போல சம்ஸ்கிருதபாஷையிலுள்ள சாஸ்திரங்களைப் பயின்றிராதவராகவே இவ்விதம் தப்பித்துக்கொள்ளவும் வழியில்லாமற் போகும்படி எழுதினர். உபநேத்திரங்கொண்டு ஊன்றிப் பார்த்தனரே; எந்தபுராணத்தில் எந்தப்பகுதியில் இவர்கனவுகண்டவுபநிடதப்பகுபாடு கூறியது? அதற்கு ஒருவசனம் இவருக்குப்பஞ்சமாகப்போச்சுதே. அனேகத்தை யூன்றிப் பார்த்திருக்கும் இவர் ஒன்றையேனும் சொல்லலாகாதா? அத்யாச்சிரமச் சொற்கும் பூதிக்கும் சிரோவிருதத்துக்கும் இவர்சம்பந்தமற்றவசனங்களையாவது காட்டியவாறு இங்கு ஏதேனும் காட்டாதது எதனாலே? இதை உலகம் என்ற உபநேத்திரங்கொண்டு உற்றுநோக்கினால் இவருக்குப் பிரமாணமகப்படாது ஏதோ பசப்பினாரென்பது புலப்படும். நிற்க; இவ்விஷயத்திற்கு ஏதோ ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதசுவாமிகளும் ரத்தினத்ரயபரீக்ஷையில் பேசியிருக்கின்றாராம். அதை விரிவாய் இந்துசாதனத்திலும் சுருங்க ஓர் புறத்திலும் இவர் எழுதியிருக்கின்றாராம்- அதைப்படித்தறியச் சொன்னார். அதுவிஷயத்தில் ஸ்ரீமத்தீக்ஷிதாவர்கள் தாத்பர்யமீதென்பதையும் அதனைச் சமரஸபாவமாகக்கொள்வது இவ்வழியியென்பதையும் விரிவாய் நிரூபிப்போம். இரத்தினத்ரய பரீக்ஷையில் ஸ்ரீமத்தீக்ஷிதரவர்கள் எட்டுச் சுலோகங்களால் சிவாத்துவித சித்தாந்தத்தை ஒருவாறு சுருக்கியுரைத்தனர். அவர்கள் எழுதிய அச்சிறு நூல் அடிமுதலே இவர் சித்தாந்தம் துலைக்கும் வஜ்ராயுதமென்பதை விரிவாய்க்காட்டி இவர்கொண்டபடி அபிப்பிராயமெவ்விடத்தும் இல்லையென்றும் இவர் சாதகமாக நினைத்தவிடமே இவருக்குப்பாதகமாக முடிந்ததையுமே காட்டுவோம். முதலில்,

[க] நிஷ்க்ரிஷ்டோஷம் யெநாவி ஙஹிதம் நிரதிஶயபலாவா.தக ஶக்தீய ஸஹஜெவ கஸ்ரம் ஶாயயாகஜிதஹெஷம் ஸஙஜிபூயஶபூஹாவம் ஸஹொதி ஜீவ ஸஹவிஹாமவந நாஷிரயம் யஜிபூயஶபூவிஙாமொவி।

என்றும் எக்குற்றமும் அணுகப்பெருததும். நிரதிசய சச்சிதானந்தரூபமும் அத்வைதமுமான ப்ரம்மசைதன்யமே மாயையால் கற்பிக்கப்பட்ட வேற்றுமையுள்ளதாய் தர்மதர்மி பாவத்தைப் பெறுகிறது. ஜீவப்ரம்ம விபாகம்போல வ்விபாகமும் அநாதியேயென்று பீடிகைபோட்டார். இவர்தான் இவர் பக்கத்தில் அநுகூலராம். ப்ரம்மத்திடம் ஜீவபாவமும் மாயா கற்பிதமும்; இந்ததர்மதர்மிபாவம் அங்ஙனமே என்று காட்டி அவர் அத்துவிதா வைதிக வாதமாகிய இவர் வாதத்தைச் சொற்பனத்திலும் நினைக்கப்பட்டவரல்லரென்று ஏற்படுகிறது. இத்துடன் விடாமல் மூன்றும் சுலோகவியாக்கியானத்தில்.

(உ) [illegible]

அந்த ஸ்திரீபுருஷ ரூபங்களும் நம்போலியர்களைப்போலப்பிரயகோடியல்ல. மற்றப் பிரயகோடியேயென்பதுப்ரம்மவித்துக்களுக் குடன்பாடென்பது பொருளென்ருர்- இதனுல் மாயோபாதிக சைதன்யமே பரமாத்மாவென வாதித்தும், சித்தாந்திகளையே இவர் ப்ரம்மவித்தென்றமையால் மற்றவரிடம் இவர் வைத்த கௌரவம் விளங்கவில்லையா? இவர் கொண்ட தாந்திரிகசித்தாந்தத்தில் விஷ்ணு அணுக்கோடிகளிற் சேருவாரேயன்றி சம்பு பக்ஷத்தில் சேரார். ஆகவே இவர் சித்தாந்தத்துக்கு நேர்மாருகவே சித்தாந்தம் காட்டுவது இரத்தினத்ரயபரீக்ஷையாம்- மேலும் நான்காம் சுலோகவியாக்கியானத்திலுதாகரித்த பலவுபஷ்டம்பக வசனங்களால் இவர்கொண்ட துவிதவாதம் அடிசாய்ந்து சிதறுண்டுபோவதையும் காட்டுவோம்.

(ங] [illegible]

க- [illegible]

உ- [illegible]

ங- [illegible]

ச- [illegible]

ரு- [illegible]

சு- [illegible]

எ- [illegible]

அ- [illegible]

கூ- [illegible]

ய- [illegible]

கக- [illegible]

கஉ- [illegible]

கங- [illegible]

கச- [illegible]

கரு- [illegible]

கசு- [illegible]

கஎ- [illegible]

கஅ- [illegible]

௧௯- [illegible] ‖

௨௰- [illegible] ‖

[௨௧] [illegible] ‖

௨௨- [illegible] ‖

௨௩- [illegible] ‖

௨௪- [illegible] ‖

௨௫- [illegible] ‖

கூர்மபுராணுதி வசனங்கள் .இவற்றுள் ௧-௨-௩-௪-௫ ௯-௭ ௮-௯ வசனங்கள் சிவகௌரீ நாராயணுபேத சாதகங்களாகவே , அதனுலேயே ஜகத்ரூபனே சிவனென்று ஏற்பட்ட நேர்மையை முடித்தது .ஸ்ரீமத் தீக்ஷிதரவர்கள் வசனம். ௰- இலக்கமுள்ளது . அது பிரமமின்றி மற்றதில்லையென ஸ்பஷ்டமாய் அத்வைதம் பேசியது- ௧௧- சர்வாகாரத்துவத்தை உபாதிபேதங்கொண்டு வற்புறுத்தியது. ௧௨- சுத்தவைதிகர்க்கே வைதிககருமங்களாகிய யக்ஞாதிகளைக்கொண்டே சிவப்ரசாதம் கிடைக்குமென்றேற்பட்டது ௧௩- ௧௪- ௧௫- ௧௬- ௧௭- ௧௮- ௧௯இந்த வசனங்களால் கிடைத்த சிவகௌரீநாராயணுபேதம்வாஸ்தவமென்றும் இவர்களுள் பேதம ;கற்பிதமென்றும் ஸ்பஷ்டமாய்ச் சொன்னது ஸ்ரீமதாசாரியர் வசனம். ௨௰ ௨௪-வதோ , ஸ்பஷ்டமாக அபேதசித்தாந்தம் நாட்டியது.மேல் இவரெடுத்த சுலோகத்தைப்பற்றி விசாரிப்பாம். ௭-ம்சுலோகமாகிய ஸ்ரீமத் ' கூர்மேண 'என்றசுலோகத்தின்வியாக்யானத்தில்

(௪) ௧- [illegible] ‖

௨- [illegible] ‖

௩- [illegible] ‖

௪- [illegible] ‖

௫- [illegible] ‖

௬- [illegible] ‖

௭- [illegible] ‖

௮- [illegible] ‖

௯- [illegible] ‖

௰- [illegible] ‖

௰௧- [illegible] ‖

௰௨- ஸர்வம்ஶக்த்யாத்மகமேவ ஸர்வகதாம: த்ருதீயஸாவநாயா: கூமம் ஶுஹோவாஸ நாஶவகம் ஸாக்ஷாத்காரகாரகம் தத்ராவ்யஸ்மி வயோகஸ்ய விஷ்ணுயோகாத்யவ்யத்யுகம்வ தஶ யதி ॥

௰௩- ஸவஸம்மாநுஸித்ருஜ்ஞாநாகாரயாம்ஜ மகர கூதெதம்ஸாவயாதாநம்க்ருஷ்யவெரவ ஶாஶ்வ ॥

என்பன- இவற்றுள் ௰-ம் வசனம் மூவ்வகைப் பாவனைகளைப் பிரிக்கவெழுந்தது. இரண்டாவது அத்தியாச்சிரமபாவனையெனப்படும் மூன்றும் பாவனையைப் புகழ்ந்தது. அதில் ஸ்பஷ்டமாய் அது ஸகுணபாவனையே என்று சொல்லப்பட்டது. இவரோ 'அருண்டவன் கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம் பே' யென்றபடி ஏதோ இவர்கொண்ட வைதிகசைவ சித்தாந்தத்தைத் தீட்சிதரவர்கள் எடுத்ததாக மயங்கி வீணில் ஏட்டைக் கெடுத்துச் சகுண நிற்குணபாவனைகளின் வேறுன அத்தியாச்சிரம பாவனையைக் கூர்மபுராணப் பிரமாணத்தால் ஆசாரியர் ஸ்தாபித்தாரென்றார்- இஃதொன்றே! அதே ஸ்ரீமத் ஆசாரியரவர்கள் மேற்காட்டிய ஐந்தாம் வசனத்தில் அத்தியாச்சிரம பாவனை நிர்க்குணபாவனைக் கேதுவாமென்றும் அது பரமுக்தி சாதனமாமென்றும் அதனால் சாக்ஷாத்தாகக் கிடைப்பது பதமுக்தி சாதனமாமென்றும் அங்ஙனமே இந்நிபத் தம்மனுக்கு மூன்றும் பாவனை அத்வைதஞானமளித்ததென்றும் விரித்திருக்க, வேதாந்தசாஸ்திரம் முற்றும் இன்பத்தைப் புகழ்ந்ததெனப்பொருள்கொண்ட வைத்தியக்காரனைப்போல் இவர் விபரீதசித்தாந்தம் செய்கிறுரே- வெகு அழகு! மேற்காட்டிய ௬-வது வசனமும் ஸ்பஷ்டமாக ஸகுணவிஷயமாக ஸகுணபாவனை எனப்படும் அத்தியாச் சிரமபாவனை நேரில் மோக்ஷ வேதுவாகாது, நிற்குணயோகத்தை உண்டாக்கி யதன்வழியே மோக்ஷவேதுவுமாமென்று பாலரும் அறியுமாறு விளக்கிய சங்கதியை இனி யாவதிவர் அறிந்தடங்குவாராக. ௰-ம் வசனத்தில் 'ஆருருக்ஷு'என்ற மத்திமாதிகாரிக்கே சகுணத்தியாச்சிரமபாவனுதிகாரமென்றும் 'ஆரூட'னென்னும் உத்தமாதிகாரிக்கே நிற்குணயோகாதிகாரமென்றும் பிரசண்ட சூரியனைப்போல் பிரகாசிக்கின்றது- ௬- எ- ௰௨- வசனங்களில் இந்த அத்தியாச்சிரம பாவனையே நிற்குணபாவனுவேதுவென நிரூபிக்கப்பட்டது. மேலும் ஆசாரியர் மேற்கண்ட பாவனைகள் மூன்றனுள்ளும் ஸகுண நிற்குணபேதமுண்டென்றும் எல்லாவற்றிற்கு மேலாக வடையத்தக்கது அத்வைத கைவல்யமென்றும் நிரூபித்த வசனங்களில்—

௫- உக்தாத்யாஸாவநயொாவி ஸகுண நிகுண விஷயகெ ந தெவியஶக்த ॥

என்று ஆகிடாவனை இரண்டுக்கும் ஸகுண நிற்குணமெனவிரு பகுபாடுண்டென்று பிரமாணபூர்வம் ஸ்தாபித்த வசனம் இறுதியிலிருக்க இவர் எந்த ரத்தினத்ரயததைப்பார்த்தனரோ யாமறியோம். ஏதோ தீட்சிதரவர்கள் ஸகுண நிற்குண பாவனைகளிலும் சிறந்தது அத்தியாச்சிரமபாவனை என்றதை மட்டும் பார்த்தனரே. வெகு ஆச்சரியம்! அவர்கள் சொன்ன விஷயத்துக்கு நேர்மாருகச் சாற்றிய சித்தாந்தம் ஒருவாறு பிழைப்பட்டதென்றதை யறிந்தே இவர் அவ்விஷயத்தை 'அங்கே சொன்னேம் இங்கே சொன்னேம்'மென்று போக்குக் காட்டினார்போலும். இவர் 'சென்னை ஆரியனூர் பிரமம் சிவப்பிரமமாகாதுஜீவப்பிரம'மென்று ஒரு சிறிய சுவடி எழுதியதில் இறுதியில் "இவ்விஷயம் பேசியிருப்பதுமட்டில் அவ்விஷயம் சித்தாந்தப்பட்டதாக எண்ணங்கொண்டார்- யாம் அதற்குக் கண்டனமாக வெளிவந்து உலாவும் பேதவாத திரஸ்காரமென்ற பெருநூலில் அது கண்டிக்கப்பட்டதாகவே அதே விஷயத்தை இங்கு மீண்டுமெழுதோமெனக் கற்றோருக்குக் குறித்துக் காட்டினேம். இவையெல்லாம் கிடைக்க. இவர் உபநிடதங்கள் மூவ்வகைப்பட்டனவென ஆரம்பித்தனர். அதைவிட்டுப் பிரதிக்ஞாஹானிக் குற்றத்துக் கிலக்காய் பாவனை மூன்றென்றும் அப்பாவனை வழி சந்நியாசியும் மூவ்வகையென்றும் சொன்ன கூர்மபுராண வசனம் பிரமாணங்கொண்டு அம்மூவகைப் பாவனைகள் ஒன்றுக்கொன்று ஸோபான முறை உபகாசமுள்ளனவாம். அறியற்பாலது சுத்த நிற்குண கைவல்லியமென்று காட்டிய கூர்மபுராண வசனங்களையாதல், அவ்வலிகொண்டு நிற்குணவாதச் சிறப்பு கூறிய ஸ்ரீமத் தீட்சிதசுவாமிகள் வசனங்களையாதல் உதகரித்து வாளாயொழிவது மிகவெட்கம்! மேலும் இரத்தினத்திரய பரீக்ஷையிலாவது அல்லது எவருமறியாது இவர்மட்டும் அறிந்துகிடக்கும் நவரத்னபரீக்ஷையிலும் கூட இவர்கொண்ட உபநிடததுர்விபாக சித்தாந்தமில்லை. இவர் மேலே பேசும் சகுண நிற்குணோபநிடதங்களென்பன எவையோ அறிந்திலம். உண்மையில் சிவனிடத்தே ஸர்வப்பிரபஞ்சங்களும் கற்பிதங்களாகவே, அந்தப் பரதத்துவத்தை ஒவ்வொருவழிகொண்டு [உபாதிகொண்டு] அறிந்துய்யுமாறு முப்பத்திரண்டு வித்தைகள் பிரவர்த்தித்தாற்போல ஸகுணவித்தைகளும் பலவாகஉபநிடதங்களில் சொல்லப்படுவனவாதலால், அவ்வழிமயங்கி எவனேனும் நாஞஜீவவாதப் படுகுழியில் தந்திரவிசுவாஸத்தால் விழுந்துழன்று ஆத்ம சதஸத்வாத மகாநரகத்துக்காளானவாறு நானேசுவரவாத விபரீதவாதத்திலும் விழுந்து கெட்டுழலாவண்ணம், ஆசிரியர் தீக்ஷிதசுவாமிகள் பிரதானமாக எடுத்த சிவஹரிசக்திகளை ஒன்றேயெனக்காட்டி ஹரியே பிரகிருதி ஜகத்துக்குபாதானமென்வும் நாட்டி, சாங்கியயோகாத்யாச்சிரம நிற்குணவித்தைகளை ஸோபான பரம்பரையாக வமைத்த, அவ்வப்படித்தனத்தாரும் அவ்வன்னுன்முறைபற்றியொழுகி நன்னெறி பெருகவென ஸர்வஸமரஸபாவ சித்தாந்தம் கூறியிருக்க அதை வீணுக்குரதலுண்மைச் சிவபக்தருக்கு எவ்விதத்தும் அடாது!

வரும்.